

Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): *Θέλουν λίγο γλύκαμα ακόμη οί ἐλιές* (ἤτοι δὲν εἶναι ακόμη ἀρκούντως γλυκεῖται) Ἀθῆν. *Ἐνι θέντα γλύκαμα ἔδαρι τὸ καμπζί, γιὰ νὰ κιούνη* (θέλει γλύκανσι, νὰ γλυκαθῇ τὴν τὴν παιδί, γιὰ νὰ κοιμηθῇ) Μέλαν. || Ἄσμ.

Γλύκαμα τὸ γέλασμά σου, | χρυσὴ λέξη τ' ὄνομά σου
 Ἰος. 2) Ὁ ἐθισμὸς εἰς τι ἀρεστόν, εὐχάριστον Ἀντίπαξ. Παξ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Δίβρ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.): *Τὸ ζῶ θέλει καὶ λίγο γλύκαμα γιὰ νὰ ῥχεται* ἔς τὸ σπῖτι σου Παξ. *Ἐνι θέντα γλύκαμα με δὴ τὰ μουρόφνα, γιὰ νὰ παζίτῃ τὰν τζέα* (θέλει γλύκαμα με δυὸ τρία μαρουλόφυλλα γιὰ νὰ ῥχεται ἔς τὸ σπῖτι) Μέλαν. 3) Τὸ ὡς δόλωμα προσφερόμενον Ἀντίπαξ. Παξ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποτάμ. κ.ά.): *Ἐβαλα λίγη βρόμη γιὰ γλύκαμα τοῦ λαγοῦ Γαργαλ. Κόψε λιγούλια ἀργιγρόβρομη νὰ τὴν ἔχῃς γιὰ γλύκαμα τῆς μαρτίνας* (= οἰκοσίου προβάτου) Δίβρ. 4) Ἡ διὰ γλυκέος ὕδατος πλύσις ὑφάσματος, μετὰ τὴν διὰ θαλασσίου τοιαύτην Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): *Θέλει στεγνὰ ἔντὶ τῇ θάλασσᾳ ἓνα καλὸ γλύκαμα τὸ βηλάρι με νερὸ τσῆ βροχῆς* (βηλάρι = ὑφασμένο παννὶ ὀλόκληρο) Γαργαλ. *Μετὰ ἔντὶ τῇ θάλασσᾳ νὰ τὰ περάσῃς ἓνα καλὸ γλύκαμα ἔς τὸ ποτάμι νὰ δῇς πῶς θὰ γυαλοκοπᾶνε τὰ σκουτιά σου* (= ἐνδύματά σου) Βάλτ. *Εἶνι θέντα γλύκαμα τὸν ποταμὸ ἔδαρι* (θέλουν γλύκαμα ἔς τὸ ποτάμι τὴν τὴν) Μέλαν. 5) Ἡ ἀσθένεια ἀφ' ἧς, εὐφημιστικῶς Κεφαλλ.

γλυκαμυγδαλιά ἡ, Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2, 162 γλυκαμυγδαλιά Κρήτ. (Σέλιν.) γλυκομυγδαλιά Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἀ μ υ γ δ α λ ι ᾶ.
 Εἶδος ἀμυγδαλῆς, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς εἶναι ἰδιαίτερος γλυκὸς ἔνθ' ἂν. *Νὰ μοῦ δώκῃς κάνα μύγδαλο ἔνθ' ἂν κείνη τὴν γλυκομυγδαλιά γιὰ νὰ φκειάσω γλυκὸ Γαργαλ.*

γλυκαμύγδαλο τό, ἐνιαχ. γλυκομύγδαλο Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.) γλυκαμύγδαλο Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἀ μ υ γ δ α λ ο.
 Ὁ καρπὸς τῆς γλυκομυγδαλιᾶς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἂν. *Νὰ φυλάξῃς ἔνθ' ἂν τὰ γλυκομύγδαλα ποῦ σοῦ δίνω νὰ τὰ βάλλῃς ἔς τὰ σπερνὰ ἑσπερία τὰ ψυχοπαράσκεινα* (σπερνὰ = κόλλυβα) Γαργαλ.

γλυκανάβλεμμα τό, Τῆλ. — Λ. Κουκούλ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 166 Μ. Τσιριμῶκ. Ἐκ βιβλ., 26.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἀ ν ᾱ β λ ε μ μ α.
 Τὸ γλυκὸ βλέμμα ἔνθ' ἂν. Ἄσμ.

Χιλιάδες ἔξίτζ' ἡ νιότη σου καὶ λίρες τὰ μαλλιά σου καὶ κατομμύρια φλονορία τὸ γλυκανάβλεμμά σου
 Τῆλ. || Ποίημ.

*Χιμαιρικά, σὰν ὄραμα ἓνα δεῖλι
 ἔς τὴν πολυσύχναστη τὴν στράτα σ' εἶδα
 μιὰ ροδανγὴ τὰ νιάτα εἶχες ἔς τὰ χεῖλη,
 ἔς τὸ γλυκανάβλεμμά σου τὴν ἐλπίδα*
 Λ. Κουκούλ. ἔνθ' ἂν.

γλυκαναβρύζω Κ. Παλαμ., Κατμ. λιμνοθ., 45 — Ν. Ἔστ. 21 (1937), 774. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν ᾱ β ρ ὺ ζ ω.

Ἀναβλύζω κατὰ τρόπον προκαλοῦντα οἶονε γλυκύτητα, τέρψιν, εὐχαρίστησιν, εἰς μεταφ. σημ. ἔνθ' ἂν. Ποίημ.

Ἀπὸ τῆς φεγγαρόβρουση γλυκαναβρύστε οἱ ὕμνοι
 Κ. Παλαμ. ἔνθ' ἂν.

Ἡρθε, γλυκανάβρυσε τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα
 πάνω ἔς τὰ λευκόχιοινα πρόβαλ' ἓνα θάμα
 Ν. Ἔστ. ἔνθ' ἂν.

γλυκαναγαλλιᾶζω Σ. Πασαγιάν., Ἀντίλ., 45.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν ᾱ γ α λ λ ι ᾶ ζ ω.
 Αἰσθάνομαι γλυκεῖαν εὐχαρίστησιν, τέρψιν, εὐφραίνομαι οἶονε γλυκέως. Ποίημ.

Ὁ ἥλιος ἀνοιξιότικος, ξανθὸς ἔς τὸν κόσμον λάμπει
 καὶ ὅλα τὰ πλάσματα τῆς γῆς τὰ γλυκαναγαλλιᾶζει.

γλυκανάλατος ἐπιθ. σύνθη. γλυκανάλατους πολλὰχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ ἀ ν ᾱ λ α τ ο ς.

Ἐπὶ φαγητοῦ, τὸ στεροῦμενον ἐπαρκεῖς ποσότητος ἄλλου καὶ διὰ τοῦτο ἄνοστον σύνθη. **Φαγητὸ γλυκανάλατο.**
β) Μεταφ., ὁ ἄχαρις, ὁ μὴ συμπαθὴς, ἐπὶ προσώπων, λόγων, πράξεων σύνθη. *Ἀνθρωπος γλυκανάλατος, ἀστεῖα γλυκανάλατα, καμώματα γλυκανάλατα, ποιήματα γλυκανάλατα σύνθη. Τί θέλει ἔνθ' ἂν ὁ γλυκανάλατος με τὰ κορίτσα τὰ δικά μας;* Πελοπν. (Γαργαλ.) *Μηδὲ ἔχ' καμμιά χάρ' π' νὰ σὶ τρανᾷ οὐ Γιάνν' οὐ γείτονάς σ'.* Ἀπὸ μὲς γλυκανάλατους εἶνι Σάμ. *Ἀφ' σ' τουν, εἶνι πούλν γλυκανάλατους* Ἡπ. (Βίτσ.) *Ὀθλον γλυκανάλατις κ' βέντις μᾶς εἶπὶ καὶ αὐτὸς σήμερον* Ἡπ. (Κουκούλ.) *Μένουν τὰ Σαββατοκύριακα καὶ τίς Δευτέρες ἔς τὰ νησιά... γλυκανάλατοι ἐρωτιάρηδες, λιμοκοντόροι* Ι. Δραγοῦμ., *Ὅσοι ζωντ., 58. Συνών. ἄ β ρ ω τ ο ς 3, ἄ γ α ρ β ο ς 2, ἀ ν ᾱ λ α τ ο ς Α1β, ἄ ν ᾱ λ ο ς 2, ἄ ν ο σ τ ο ς, ἀ π α ν ἔ β α σ τ ο ς 2, ἀ ρ ρ ῖ ν β α σ τ ο ς 2, κ ρ υ ν ᾱ λ α τ ο ς, κ ρ ὺ ο ς, σ α χ λ ὸ ς. Πβ. ἄ β ρ α σ τ ο ς Β3, ἀ λ α φ ρ α ν ᾱ λ α τ ο ς 2, ἀ ν ο σ τ ὀ π λ α σ τ ο ς.*

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκανάλατους καὶ ὡς τοπων. Σάμ.

γλυκαναπαμὸς ὁ, Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., 15 Σο- νέττ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἀ ν ᾱ π α μ ὸ ς.
 Μεταφ., ἡ προκαλοῦσα εὐχαρίστησιν, ἡ οἶονε γλυκεῖα ἀνάπαυσις ἔνθ' ἂν. Ποίημ.

*Τῶν λουλουδιῶν τὰ μῦρα,
 τὰ χρώματα κ' οἱ φωτοσκιές τῶν δέντρων
 μιὰ πλημμύρα ζωῆς τὸ γλυκαναπαμὸ*

Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., ἔνθ' ἂν.

*Δίχως φόβο, δίχως ἔννημα, | δίχως πόθο καὶ καημὸ
 μιὰ ζωὴ τριανταφυλλένια | ζῶ ἔς τὸ γλυκαναπαμὸ*
 Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., ἔνθ' ἂν.

γλυκαναπαύω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 60 Γ. Βι- ζυην., Ἐσπέρ., 19.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν ᾱ π α ὺ ω.

Ἀναπαύω κατὰ τρόπον γλυκύν, εὐχάριστον ἔνθ' ἂν. Ποίημ.

*Σ' ἓνα κρεββάτι μ' ἔφερες ἀχνόφωτο ἓνα βράδυ,
 γιὰ νὰ γλυκαναπάψῃς με πύκνωσες γύρω ἐκεῖ,*

καὶ ἔς τὸ πλευρό μου ξέγνοιαστα καὶ φροντισμένα
ὁμάδι
τὸ μεστωμένο ἀνάστημα μισόγειρες κ' ἐσὺ
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκανασαίνω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 85.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν α σ α ἰ ν ω.
Ἀναπνέω κατὰ τρόπον οἶονε γλυκύν, εὐχάριστον: Ποίημ.
Μέσα του ρυάζεται ἄγγελος ποῦ κεραυνώθη,
κι ὅλοι γλυκανασαίνουνε τ' Ἀπρίλη οἱ κῆποι.

γλυκανασασμός ὁ, Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., 53 καὶ 66.
ἽΩρες δειλιν., 68.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ ν α σ α σ μ ὁ ς.
Ἡ μετ' εὐχαριστήσεως, μετὰ γλυκύτητος οἶονε γινόμενη
ἀναπνοή ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κ' εἶναι ἡ λαλιά της τ' ἀηδονιοῦ τὸ ἐρωτικό τραγούδι
καὶ τ' ἄβρὸ φῶς τὸ πνεῦμα της, ὁ γλυκανασασμός της
τ' ἀγέρι τὸ δροσόβολο
Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., ἐνθ' ἄν.

γλυκανασηκώνω ἐνιαχ. γλυκανασηκῶνον Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν α σ η κ ὶ ὠ.
Ἀνασηκώνω, ἀνεγείρω τι με τρόπον ἥπιον, οἶονε γλυκύν,
τρυφερόν: Ἰ. Ἀσμ.
Χρῶσω, γλυκανασήκων τα, γείρι τα κατ' ἱμένα
(ἐνν. τὰ μάτια).

γλυκαναστενάζω Γ. Ψυχάρ., Ταξίδι³, 160 — Λεξ.
Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν α σ τ ε ν ἄ ζ ω.
Ἀναστενάζω με γλυκύτητα, ἥπιως, μεταφ. ἐνθ' ἄν.:
Τὰ δέντρα... τὰ λουλούδια... τὸ χόρτο ποῦ χαίρεται νὰ
σᾶς βλέπη κι ὁ ἀέρας αὐτὸς ποῦ γλυκαναστενάζει ἔς τὰ
κλαδιά Γ. Ψυχάρ. ἐνθ' ἄν.

γλυκανατριχίλα ἡ, Ν. Ἑστ. 19 (1935), 74.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ ν α τ ρ ι χ ἰ λ α.
Φρικίασις, ἀ ν α τ ρ ι χ ἰ λ α ἡ ὁποία συνοδεύεται ἀπὸ
αἰσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς: Ποίημ.

ἽΣ τὴ σκεφτικὴ τὴ γύμνια τους ἀφῆσαν τὰ κλαδιά
καὶ πνίξανε ἔς τὸ ρέμα σου τὴ γλυκανατριχίλα
τῆς φύσης ποῦ μαράθηκε μόνο γιὰ μιὰ βραδιά.

γλυκανθίζω ἐνιαχ. Μετοχ. γλυκανθισμένος Κ. Πα-
λαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 177.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν θ ἰ ζ ὠ.
Ἀνθίζω κατὰ τρόπον γλυκύν, ἥπιον, εἰς μεταφ. σημ.:
Ποίημ.

Κ' εἶναι γυμνὸς καὶ ὁλάνοιχτος καὶ μοναχὰ στολίδι
κρατάει τὰ βοῦρλα ἀγκαθερά καὶ τὰ γυροβολίδια
καὶ τὰ ἡλιογέρματα πλατιά ἔς τὸ βυσσινὶ πνιμένα
καὶ σὲ γυναίκεα στόματα τὰ πιὸ γλυκανθισμένα.

γλυκανίσκω Κύπρ. (Καλοπαναγ. Μουτουλ. Πεδουλ.
Πρόδρομ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ α ἰ ν ω διὰ τοῦ ἀορ. ἐ γ λ ὕ κ α ν α
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί σ κ ω.

1) Γ λ υ κ α ἰ ν ω 1, ἐνθ' ἄν.: Ἐν γλυκανίσκει με τίποτε
τοῦ'ν τὸ φαῖν Κύπρ. 2) Ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, βελ-

τιοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Ὡσπου πάει, γλυκανίσκει ὁ τζαιρός Πε-
δουλ. Συνών. κ α λ ο σ υ ν ε ὕ ω, μ α λ α κ ὶ ὠ, π ρ α γ α -
λ ἰ ἄ ζ ω.

γλυκαννησᾶτος ἐπιθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο καὶ τῆς παραγωγ. κατλ.
-ᾶ τ ο ς. Ἡ λ. καὶ εἰς ἱατροσόφ. τοῦ 16ου αἰ. Βλ. εἰς Ἀ-
θηνᾶν 43 (1931), 151.

Ὁ περιέχων γλυκάννησον: Μαστίχα γλυκαννησάτη.

γλυκάννησο τό, γλυκάννησον Κύπρ. γλυκάννησο κοιν.
καὶ Πόντ. (Τραπ.) γλυκάνῃ'σον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γλυκάν-
νησε Τσακων. (Μελαν. κ.ά.) γλυκάννητσο Κάσπ. Κάσ. Πε-
λοπν. (Τριφυλ.) γλυκάνῃ'τσου Μακεδ. (Γήλοφ. Κοζ.) Σάμ.
γλυκάνῃ'τςου Μακεδ. (Βόιον Σιτοχ.) γλυκάννηθο Πελοπν.
(Λακων.) γλυκάννηθου Μακεδ. γλυκάνῃ'θου Ἄνδρ. (Κόρθ.)
γλυκάννηθ-θο Χίος γλυκάννησος ὁ, ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)
γλυκάννησους Κύπρ. γλυκάννηζους Λυκ. (Λιβύσσ.) γλυ-
κάνῃ'τσους Μακεδ. (Βελβ.) γλυκάνῃ'τςους Μακεδ. (Βλάστ.
Γρεβ. Κοζ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐς. γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο ν. Βλ. Γ. Χατζιδ.,
MNE 2,602, 605. Παραδίδονται ὡσάυτως αἱ γραφαὶ γ λ υ -
κ ἄ ν ι σ ο ν καὶ γ λ υ κ ἄ ν η σ ο ν. Οἱ τύπ. γ λ υ κ ἄ ν -
ν η θ ο - γ λ υ κ ἄ ν ν η θ - θ ο ἐκ τῶν γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο
καὶ ἄ ν ν η θ ο.

1) Τὸ φυτὸν Ἀννησον τὸ κοινὸν (Pimpinella anisum) τῆς
οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων (Umbelliferae) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύ-
πρ. Λέσβ. Μακεδ. (Βόιον Γήλοφ.) Μέγαρ. Παζ. Πελοπν.
(Μεσσην.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Χίος—Π. Γεν-
ναδ., Λεξικ. φυτολογ., 125— Λεξ. Βάνγ. Πόππλετ. Αἰν. Βυζ.
Βλαστ. 476 Πρω. Δημητρ.: Ἦτα μιὰ γυναῖκα τσαὶ τὴν ἐλέ-
αν Κλωστρου τσαὶ ξεχορτάριαιζεν γλυκάννηθ-θο Χίος. Ἐ-
καταγινότανι ἔς τὸ γλυκάννησο καὶ τ' ἀμπέλια (ἡσχολεῖτο με
τὴν καλλιέργειαν τοῦ γλυκαννήσου καὶ τῶν ἀμπελιῶν) Ἰων.
(Κάτω Παναγ.) Ἀ βάλουμι γιαδὶς μαστίχα γλυκάνῃ'σον, θὰ
κάνουμι οὐζον Σάμ. Τὸ γλυκάννησε ἔρι μοσκοβοοῦντα (τὸ
γλυκάννησο μοσκοβολάει) Μέλαν. || Ἰ. Ἀσμ.

Βασιλικούδα μου ψιντρή κι ἀνθὲ τοῦ γλυκαννήσου,
τὸ πλάσμα θανατώνεις το με τὸ γλυκὲν τὸ δειν σου
(ψιντρός = λεπτός) Κύπρ. Συνών. ἀ ν α σ ὶ ν ι. β) Κατὰ
συνεκδ., ὁ σπόρος τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.)
Τσακων. (Μελαν.): Τὸ ψωμί με γλυκάννησο δέν τ' ἀρέσει
σύνθηθ. Τὸ οὐζο - ἡ μαστίχα ἔχει πολὺ γλυκάννησο σύνθηθ.
Φέρε μου λίγο γλυκάννησο νὰ ρίξω ἔς τὰ σπερνά (=κόλυβα)
Πελοπν. (Τριφυλ.) Αὐτὴ ἡ ρακὴ ἔχει λίγο γλυκάνῃ'τσου Μα-
κεδ. (Κοζ.) Μὴ βάλ'ς πολὺ γλυκάνῃ'τσου ἔς τὴ ρακὴ, γιὰτ'
ἀσπρίζ' αὐτόθ. 2) Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ Μάραθον τὸ κοι-
νὸν (Foeniculum vulgare) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων
(Umbelliferae) Θεσσ. (Κρυόβρ. κ.ά.) Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.):
Νὰ μᾶς'ς κι λίγον γλυκάνῃ'σον νὰ τ' βάλουμ' ἔς τοῦ ρακὶ
Κρυόβρ. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. γλυκάννησο τοῦ βουνοῦ αὐτὸ τοῦτο
τὸ ἀνωτέρω φυτὸν Μάραθον τὸ κοινὸν Μέγαρ.

γλυκαννησόκαρπος ὁ, Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο καὶ κ α ρ π ὶ ς.

Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ Μάραθον τὸ κοινὸν (Foenicu-
lum vulgare) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων (Umbelliferae).

γλυκαννησόλαδο τό, Κρήτ. γλυκάνῃ'σόλαδου Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο καὶ λ ἄ δ ι.

Ἐλαιον τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπόσταξιν σπερ-
μάτου μαράθου ἐνθ' ἄν.

